

POTRESI ... v srcih in življenjih

Potres – vsi poznamo njegove posledice in škodo, ki jo povzroča. Kaj pa je sploh potres?

To je naravni pojav, pri katerem pride v Zemljini notranjosti do nenadne sprostitve nako-pičenih elastičnih napetosti. Sproščena energija se razširja v obliki seizmičnega valovanja v vse smeri. Ko potresno valovanje doseže Zemljino površje z zadostno energijo in povzroči neželene posledice na ljudi, objekte ali naravo, govorimo o potresu kot o naravni nesreči.

To je zelo tehnična definicija potresa. Za veliko ljudi pa je potres veliko več kot sprostitve elastičnih napetosti; to je nepričakovana smrt ali trpljenje, žalost, ko iz dneva v noč izgubiš svojo družino, svojega najljubšega prijatelja, soseda, ali domačo živalico, ki si jo imel rad. Za nekatere je lahko potres le novica po televiziji, članek v časopisu ali posnetek na spletu, za druge pa sočustvovanje s tistimi, ki so to katastrofo doživeli.

V zadnjih mesecih se je v centru Italije zemlja večkrat tresla: vse se je začelo 24. avgusta v pokra-jinah Rieti in Ascoli Piceno. Močnejši sunki so se pojavili nekaj mesecev ka-sneje, v pokrajinah Macerata, Ussita, Perugia in Castelsantangelo na Neri. Tudi posledice so bile hujše; umrlo je veliko ljudi, veliko je bilo ranjenih. Ljudje so ostali brez doma in zavetja, veliko jih je izgubilo svoje družine. 18. januarja tega leta se je v centru Italije pojavil še zadnji potres, in sicer v Abruzzih.

Tudi Furlanija Julijska krajina je v prejšnjem stoletju doživela potres, in sicer leta 1976. Več kot 70% Furlanije je bilo porušene. To je znašalo približno 5.700 kmq. Pred potresom je bila naša dežela precej revna in nerazvita,

po obnovi pa se je modernizirala in je napredovala v razvoju.

Kako so pa ga naši ljudje sploh doživljali? Po sple-tu sem zasledila zanimivo pričevanje, s katerim lahko odgovorimo na to vprašanje:

„Nance la guere aveva fat tant“ („Niti vojna ni pov-zročila toliko škode“)

„Lajanje psov je tistega večera nekaj minut pred prvim potresom prebudilo ljudi. Strašna pošast Orcolat iz naših ljudskih pripovedi se je ponov-no prebudila v območju Humina in Artegne, po dolgih letih počitka.

Obnova ne bi tako hitro potekala, če se ne bi Furlani prvi spopadli s situacijo. Z dobro voljo in s pomočjo Italije so si opomogli.“ (Anonimno pričevanje)

Ljudje, ki so doživeli potres, ne bodo več imeli svo-jega prejšnjega življenja. Dom se jim je porušil, nji-hovi dragi so umrli. Vsakdo izmed nas lahko naredi kaj malega, da jim pomaga v tem težkem trenutku.

Svetlana Brecej

Potres Bardo-Lusevera leta 1976 (Arhiv Dom)

Vzroki za priljubljenost in nepriljubljenost petja med mladimi

Na Goriškem (ne)radi pojemo

Goriška kulturna scena nudi že vrsto let odlično zborovsko ponudbo in produkcijo, v katerih izstopa tudi mladinsko zborovstvo. Česa je sposobna mladinska zborovska scena, se je izkazalo na letošnjem koncertu „Tiha noč in blažen mir“ v organizaciji Kulturnega centra Lojze Bratuž ob vsakoletnem osrednjem božičnem koncertu v Gorici. Čeprav je Božič že davno minil, opozarjamo na ta projekt, ker je takrat pod vodstvom dirigenta Mirka Ferlana nastopilo več kot 150 mladih pevcev s širšega čezmejnega prostora in tudi iz Tržaške. Zbor je spremljala neobičajna zasedba štirih harmonik, med katerimi sta bila tudi dva mlada goriška glasbenika in tri solistke.

Sicer pa vse leto delujejo na Goriškem – poleg mnogih odraslih in otroških pevskih zborov, ki krasijo goriško kulturno kuliso, kar trije mladinski pevski zbori, tako deklški kot mešani, med katerimi so **Mešani mladinski pevski zbor Emil Komel**, **mlajši Mladinski pevski zbor Emil Komel** in **mladinski pevski zbor Neokortex**. V zadnjih dveh letih pa se je na zborovski sceni uveljavila še novonastala **Mladinska deklška vokalna skupina Bodeče nežice**. Čeprav je prizadevanje, ki ga vsi imajo za bodočo generacijo zelo veliko in iz leta v leto narašča, še posebno v zamejskem krogu, je mladih, ki se pridružijo takim pevskim skupinam, vendarle relativno malo. Veliko mladih prihaja z onstran bivše meje polnit vrste naših zborov, tako da je zamejskih pevcev razmeroma malo. Če pa to število primerjamo z otroškimi in odraslimi zbori, ugotovimo, da ima skoraj vsaka vas vsaj en otroški pevski zbor in eno skupino odraslih pevcev, v celotni goriški zamejski skupnosti pa so le trije mladinski pevski zbori in ena deklška vokalna skupina. Očitno je torej, da zanimanje za tovrstno aktivnost po določeni starosti upade in se na novo rodi v odraslih letih. A je upadanje zanimanja edini razlog, da se mladi tako malo ukvarjajo z petjem? Da bi lažje razumeli, kako se mladostniki odločajo za petje v zboru in zakaj je mladinskih pevcev vedno manj, sva se pogovorili s pevcema iz Mešanega mladinskega pevskega zbora Emil Komel, **Tadejem Pahorjem** in **Samuelom Devetakom**. Za sogovornika sva nalašč izbrali dva fanta, saj je opuščanje petja in udejstvovanja v zborih med fanti še posebno pogosto, še posebej v dobi, ko začnejo mutirati.

● Zakaj si se odločil, da boš pel v zboru?

■ **Tadej:** Petje v zboru je tradicija, ki se v družini nadaljuje že vrsto let, saj so tudi moji starši in nonoti peli v zboru, tako da sem to pot začel tudi sam, pa tudi zaradi družbe in prijateljev.

■ **Samuel:** Od vedno me je petje navduševalo, zdi se mi pa tudi, da je petje neka oblika izpovedovanja.

● Sodelovala sta pri božičnem koncertu „Tiha noč in blažen mir“. Kako je bilo peti v tako veliki skupini s pevci, ki jih nisi poznal?

■ **Tadej:** Bila je zelo zanimiva izkušnja, saj smo lahko peli zelo sproščeno in je bil zvok veliko bolj mogočen.

■ **Samuel:** Bila je zelo lepa izkušnja, ki mi bo veliko časa ostala v spominu. Ponosen sem, da sem lahko bil del tega projekta.

● Katere so slabosti pevskega udejstvovanja v zboru?

■ **Tadej:** Edino, kar bi lahko imenoval slabost, je to, da ko poješ v

zboru, je občutek popolnoma drugačen, kot če moraš sam nastopiti. Tudi glasovno drugače poješ v zboru. Če pa se kdaj zgodi, da moraš

Bodeče nežice (foto Giulia Černic)

MMPZ Emil Komel (foto Danijel Devetak)

sam kaj zapeti, se znajdeš kot ovca v čredi volkov, ker nisi na to pripravljen.

■ **Samuel:** Lahko bi imenovali slabost to, da se za skupno dobro morajo vsi potruditi, kajti nič ni podarjenega.

● **Kako bi prepričali nekoga, ki ne poje, da bi se včlanil v mladinski zbor?**

■ **Tadej:** Petje v zboru je bilo nekoč predpostavka, da si se lahko srečeval z drugimi, kajti ni bilo veliko drugih dejavnosti. Vsekakor pa je sodelovanje v zboru stvar tradicije, ki jo nekdo ima.

■ **Samuel:** Petje v zboru je stvar izbire in seveda navdušenja nad glasbo.

● **Zakaj mislite, da je na Goriškem več otroških in odraslih pevskih zborov kot pa mladinskih?**

■ **Tadej:** Večina odraslih je že od mladih let navajena na sodelovanje v zboru in je svojo pot le nadaljevala, zaradi tega jih je veliko. Za otroke je petje v zboru velik izziv, kajti zahteva soočanje z drugimi in je koristno tudi iz didaktičnega vidika, medtem ko za mladostnike je to težko, zaradi različnih študijskih poti, ki jih vsakdo izbere.

■ **Samuel:** Po mojem mnenju ima naša generacija druga zanimanja, medtem ko se odrasli in otroci bolj navdušujejo nad tem.

● **Petje v zboru je ...**

■ **Tadej:** Petje v zboru je neke vrste sprostitev in tudi dejavnost, ki te lahko pripelje do velikih uspehov in pripomore k tvoji zrelosti.

■ **Samuel:** Petje v zboru je koristna in vzgojna izkušnja.

Mladi se torej veliko manj ukvarjajo s petjem zaradi nešteto drugih zanimanj, ki jih imajo. Za večino je petje prenaporna dejavnost, ki jih ne razveseli ali sprosti, kot jih lahko šport. Seveda je veliko najstnikov prisiljeno opustiti pevsko pot tudi zaradi študijskih izbir. Nekateri pa se kar včlanijo v odrasle skupine, verjetno zato, ker pojejo v teh že starši ali starejši brajce in sestre. Take pobude, kot je bil letošnji božični koncert, pa so seveda dobra reklama za mladinsko zborovstvo, saj ko se tako veliko število mladih združi, je rezultat res enkraten.

Erika Kosič in Giulia Černic

"Tiha noč in blažen mir"
(foto Danijel Devetak)

**MOSP v januarju ponudil
delavnico make-upa z Jessico Alfarano**

Male skrivnosti popolnega make-upa

Šminke, maskara, senčila ... A ne zgleda vse to kot nebesa za večino punc? Veliko deklet bi rado imelo v svoji zbirki šminke vseh barv, od svetlo roza barve za vsak dan do temno rdečih odtenkov za posebne večere. Tako sanjsko zbirko smo lahko uporabile na Mosp-ovi delavnici za ličenje, ki je potekala v četrtek, 19. januarja, v salonu frizerke in estetikke Jessice Alfarano v Trstu.

Ko smo vstopile v salon, smo takoj videle, kaj nas je vsega čakalo. Ogle dala, kozmetični čopiči in šminke so nas kar vabili, da bi čimprej pričele s šminkanjem, a smo najprej sledile teoretičnemu uvodu, ko smo se naučile, kako lahko vsaka od nas ugotovi, katero barvo in tip kože ima. V ogledalu smo morale tudi dobro pogledati, če imamo kje kako nepopolnost. Nato smo se lotile: kot prvo smo se namazale z make-upom za vsak dan. Sprva smo si čez cel obraz namazale »primer« tj. neke vrste puder, ki pomaga, da se cela šminka dobro pritrdi na kožo. Nato pa smo poskusile razne barve pudra in našle tistega, ki se je najbolj približal barvi kože vsake

izmed nas. Tega smo si dobro razmazale, da bi bila vsa koža homogeno pokrita. Nato smo izbrale senčilo za veke. Vsaka je izbrala barvo, ki ji je bila najbolj všeč in ki je najbolj poudarjala barvo oči. Kot nam je ukazala Jessica, smo s čopičem

Voditeljica tečaja Jessica Alfarano o svojem poklicu:

Važno je ljubiti ta poklic in stalno slediti modnim trendom

- **Kdaj si se odločila za poklic frizerke in estetikke?**

- Še preden sem končala svojo šolsko kariero, sem se odločila za ta poklic, ker sta me zelo navduševali tako kozmetika kot moda.

- **Kako si sploh začela s tem poklicem, kako si se izšolala?**

- Po opravljeni maturi sem začela delati v raznih lepotnih salonih in si nabrala mnogo izkušenj. Kasneje sem obiskovala kar nekaj tečajev, dokler nisem odprla svojega salona.

- **Kaj bi svetovala mladim, ki so navdušeni nad tem poklicem?**

- Morajo biti prepričani in gotovi, da hočejo res v ta poklic, ker postane del tvojega življenja, in posebno važna je ljubezen, ki jo vlagamo v to delo, ker brez ljubezni se ne da. Poleg tega pa je zelo važna praksa. Treba je obiskovati letne tečaje, da smo stalno na tekočem, ker se modni trendi hitro spreminjajo.

Matilda Travaini

narisale na veke lok, ki nam je pomagal, da bi očesa zgledala večja. Na zgornjo stran vek smo namazale svetlo barvo, da bi povečala kontrast med dvema barvama. Nato smo izvedele za trik za pravilno uporabo eyelinerja. Tudi pri tem postopku smo sprva prisluhnile teoretskemu uvodu, v katerem nam je Jessica pokazala, kako moramo držati eyeliner in oko, da dobimo zaželeno črto. Večina vseh deklet ima težave z eyelinerjem, saj jim skoraj nikoli ne uspe, da bi bili obe črti enaki. Tudi meni se redkokdaj zgodi, da si na pravilen način začrtam črti. Zdaj pa končno vem, kako se bom lahko pripravila za posebne priložnosti. Kot zadnje smo nanesle maskaro na trepalnice.

V drugem delu delavnice pa smo se našminkale za posebno priložnost, npr. za eleganten večer. Tokrat smo lahko izbirale: lahko smo poskusile tehniko contouringa, uporabile bleščice za veke ali pa umetne trepalnice. Skoraj vse smo si s pomočjo čopiča in posebnega lepila nanesle bleščice na oči. Nekatere so se odločile za contouring, tj. nova tehnika šminkanja, ki s posebno igro temnih in svetlih barv pudra prekrije nepravilnosti na obrazu (npr. mozolje), popravi obliko nosa, če nam naša ni posebno všeč, itd. Delavnica je trajala kar tri ure, a čas je stekel zelo hitro, saj smo se ob barvah in ogledalih zabavale ter skušale ugotoviti, katera barva nam najbolj pristaja in nas najbolj valorizira. Najbolj pa nas je presenetilo, ko smo primerjale fotografije, ki smo si jih s telefonom posnele, preden smo se začele šminkati, s fotografijami s končnim rezultatom. Skorajda nismo prepoznale samih sebe! Delavnica mi je bila všeč, ker me je naučila, da lahko včasih sedem za ogledalo, vzamem škatlico s šminkami, z barvicami, eyelinerji in s čopiči in ustvarjam po svoji koži.

Veronica Piredda

**MOSP bo gostil
mednarodni seminar
manjšin**

TRENIRAJMO ARHITEKTE

Mladinsko društvo MOSP si je že septembra 2016 zavihalo rokave in se v novo leto podalo s kopico idej in načrtov. Eden izmed pomembnejših dogodkov je organizacija prvega izmed letošnjih YEN-ovih seminarjev med 18. in 24. februarjem v Trstu, na sedežu Slovenske prosvete.

Naslov seminarja se glasi **Training architects – Trenirajmo arhitekte**, nanaša pa se na misel, da lahko manjšine postanejo mostovi med različnimi kulturami, mladi pa smo njihovi arhitekti. V YEN je včlanjenih štirideset mladinskih manjšinskih organizacij iz različnih evropskih držav. Med temi je tudi MOSP, ki predstavlja slovensko manjšino v Italiji.

Seminar bo potekal v obliki delavnic in predavanj, med katerimi bodo udeleženci razvijali veščine vodenja, nastopanja, učinkovitega komuniciranja ter se utrjevali v vlogi leaderjev. MOSP načrtuje tudi predstavitev slovenskega Trsta, ogled mestnega centra in Krasa, obisk slovenskih višjih šol in srečanje z dijaki liceja Slomšek. Med družabnimi večeri bomo udeležence seznanili tudi z drugimi mladinskimi ustanovami in jim čim bolj predstavili svojo zamejsko realnost in njene zanimivosti. Za več informacij nas lahko kontaktirate preko Facebook skupine: MOSP - Tudi Mi Smo YEN, ali e-naslovu: mosp.mednarodna@gmail.com.

Neža Kravos

Med poplavo popularnih nanizank tudi „Naj nam Bog pomaga“

Nauk nesebične (krščanske) ljubezni za uspeh nanizanke

Danes so razne televizijske nadaljevanke izjemno priljubljene. Obstaja jih res ogromno, obravnavajo pa najrazličnejše tematike; mislim, da je mogoče kaj najti prav za vsak okus. Nekateri jih sicer ne marajo, češ da so to le banalne zgodbe, ki jih režiserji in producenti nato vlečejo skozi čim več sezon le zato, da bi še kaj iztržili. S tem se delno strinjam, saj se marsikatera nadaljevanke spremeni iz dobre, originalne zgodbe v nekaj takega kot že prežvečen žvečilni gumi, ki ga skušajo raztegniti, kolikor se pač da. Kljub temu pa mislim, da še vedno obstaja nekaj zelo dobrih nadaljevanek, iz katerih se lahko tudi marsikaj naučimo. Nekateri pa so enostavno dobro razvedrilo za kak bolj umirjen večer ali deževen dan.

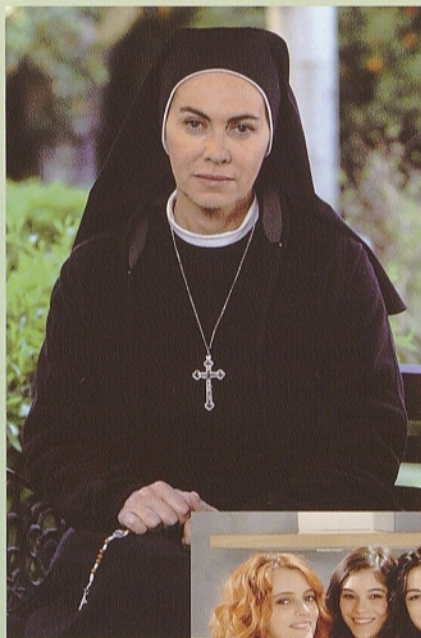
Podobno kot se dogaja s filmi, so tudi najuspešnejše televizijske serije večinoma ameriškega izvora. Game of Thrones, Grey's Anatomy, Castle, The Walking Dead – mislim, da je večina od nas vsaj že kdaj slišala za te naslove. V našem prostoru pa si lahko na televiziji marsikdaj ogledamo tudi kakšno italijansko nadaljevanke. Te sicer nikoli ne bodo dosegle svetovne slave, saj (mislim, da si lahko dovolim to kritiko) je njihova kvaliteta precej slabša: ameriške nadaljevanke imajo navadno bolj izdelane scenarije in pa veliko širši izbor igralcev, kar pripomore k boljši igri. Vendar pa italijanske nanizanke na lokalni televiziji kar precej predvajajo in nekatere izmed njih so na državnem nivoju tudi zelo popularne.

Osebnost televizije ne gledam preveč pogosto, a včasih si tudi jaz rada krajšam čas s kakšno nadaljevanke – večinoma raje v angleščini kot v italijanščini ali slovenščini. Tokrat pa bi rada predstavila nadaljevanke, ki seveda ni dosegla svetovne slave, je pa, mislim, poznana marsikomu v našem zamejstvu, saj smo si jo v teku zadnjih let lahko že večkrat ogledali na italijanskem kanalu Rai 1. Gre za kar uspešno italijansko televizijsko nadaljevanke z zanimivim naslovom Che Dio ci aiuti (Naj nam Bog pomaga). Naslov ni naključen, saj je v seriji močno prisoten krščanski element, in prav iz tega razloga se mi zdi skoraj presenetljivo, da med italijansko publiko doživlja tolikšen uspeh (pred kratkim je celo podrla rekord in postala nabolj gledana italijanska serija). To jo tudi razlikuje od vseh ameriških nadaljevanek, ki so vedno politično neoporečne.

Zgodba se odvija v nekem samostanu, kjer domuje tudi sestra Angela, ki se je po precej viharini preteklosti odločila za življenje med nunami. V središču dogajanja so zgodbe mladih deklet in fantov, ki jih sestra Angela sprejme pod streho samostana. Sestra Angela ima z njimi res veliko dela, saj se zaradi lastnih napak ali krivic s strani drugih pogosto znajdejo v težavah. Pri tem ji, čeprav včasih nerada, veliko pomaga tudi sestra prednica, Costanza, ki s svojimi pripombami večkrat poskrbi za smeh. Nadaljevanke je pravzaprav zgrajena kot marsikatera druga romantična komedija: večinoma sledimo ljubezenskim prigodam mladih junakov, ki niso vedno najbolj originalne, a tudi ne tako banalne, da bi bilo to moteče za gledalca. Jaz tej nadaljevanke sledim že nekaj časa in moram priznati, da sem jo hitro vzljubila, saj je prijetna in zabavna in mi večkrat polepša večer. Kar pa je, vsaj po mojem mnenju, še dodatna vrednost te nanizanke, je (kot sem že prej omenila) poudarek na krščanskih vrednotah. V vsaki epizodi nastopi trenutek, ko se sestra Angela znajde v kapelici, kjer nato sledimo njenemu zaupnemu pogovoru z Jezusom: prosi ga za pomoč, da bi ljudje, s katerimi je stopila v stik, spoznali pravo pot in sprejeli odločitev, ki bi bila Bogu všeč.

Seveda tu ne gre za reševanje kakšnih globokih verskih vprašanj. Pravzaprav niti ne vemo, če so mladi prijatelji sestre Angele verni ali ne, saj to niti nje same ne zanima preveč. Angela vsakogar sprejme odprtih rok, vsako njeno dejanje pa izraža to, kar je po mojem mnenju osnovno sporočilo krščanske vere: nesebična ljubezen in odpuščanje. Ob vseh težavah, ki doletijo junake v teku serije, je to edini nauk, ki jim ga simpatična sestra skuša vklesati v srce.

Mojca Petaros

Nočna mora dneva zaljubljenec

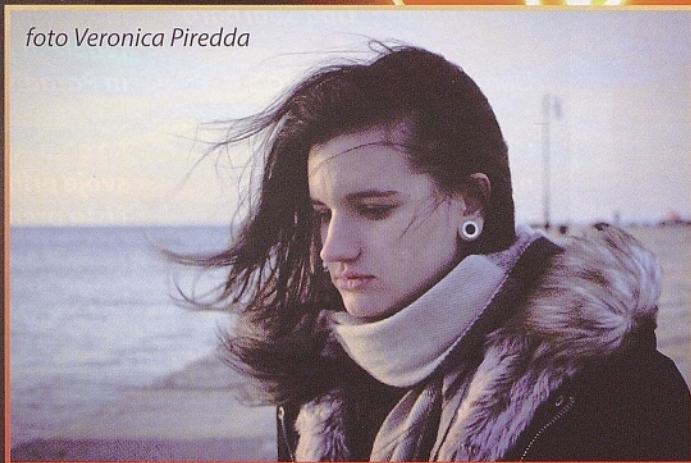
Drage bralke, dragi bralci. Rast bo v letošnjem

letniku bogatejša za novo rubriko. V njej bom skušala natrositi dobrohotne nasvete, napotke, delila bom izkušnje in spoznanja ... starejše sestrice. Nisem namreč (še) psihologinja, nisem terapevtka, nimam kakih posebnih akademskih ali študijskih naslovov, zato ne jemljite mojega pisanja kot strokovne nasvete, pač pa le kot »pomoč svoje starejše sestrice«, ki je v primerjavi z vami morda le bogatejša za kako izkušnjo in kako spoznanje več. In to je to!

In zdaj k nam! Mesec februar predstavlja za mnoge s svojim Valentinovim praznikom zaljubljenec pravo moro! Ne govorim o tistih, ki pozabijo svojim dekletom kupiti rožico ali čokoladne bombone (barabe!); ne govorim niti o tistih, ki si že tedne prej belijo glavo, katero prav posebno darilo izbrati, da bi presenetili svojega dragega/go, da bi mu/ji dokazali svojo neskončno ljubezen (osladno!!). Govorim o tistih tolikih dušah v vicah, ki so nesrečno zaljubljeni! O tistih, ki (še) niso našli svoje boljše polovice. Tokrat se bom osredotočila na tiste, ki ste zaljubljeni, a si iz raznih razlogov ne upate povedati svojemu izbrancu/ki, da ga/jo imate radi. Kateregakoli terapevta boste vprašali za nasvet, vam bo odgovoril, da se vam splača razkriti svojo ljubezen. Mu/ji pač povedati!

Potrdujem! Najbolje je neposredno ali pa posredno povedati ... A vi, nesrečne duše, mi boste odgovorile: »Hja, lahko tebi tako svetovati! A jaz že vem, zakaj mu/ji do sedaj nisem razkril/a ljubezni in zakaj nameravam vztrajati na tej poti.«

foto Veronica Piredda

No, prav. Zakaj? In mi boste morda odgovorili, da nočete pokvariti prijateljstva ... Morda da ne morete, ker ima on/ona drugo/gega v mislih ... Morda da ne morete, ker nimate šans z njim/njo ...

Razumem! Vse je razumljivo. A do določene mere. Prvič, ker na tak način samo zapravljate svoj dragoceni čas. Drugič, ker je navadno taka drža popolnoma pasivna, v smislu »Nič ne morem!«. Pa ni tako, če dobro pomislite! Če ne morete spremeniti njega/njo, spremenite sebe! Začnite pri sebi!

Vprašajte se torej, kaj lahko konkretnega naredite, da boste v bližnji prihodnosti nekoliko bolj samozavestno svojemu dragemu/dragi lahko izpovedali svojo ljubezen. Pravite, da nočete pokvariti prijateljstva ali da nimate šans (verjetno se za prvim izgovorom skriva drugi)? No, naredite kaj za to, da boste pridobili kako možnost! Kako? O tem se bomo še kdaj kaj razpisali – zaenkrat pa samo to: delajte na sebi! Pozabite najprej na pravljice v stilu »Ni važno, kako izgledam, važno je, da sem lep/a v srcu!« ali »Če kaj velja kot oseba, bo gotovo opazil/a, kaj se skriva v meni, sam mora odkriti mojo resnično lepoto!«

Te pravljice postanejo realnost le, če jim mi pomagamo, da se uresničijo. Moramo torej kaj narediti zase.

Moramo si biti sami sebi všeč – samo tako lahko postanemo prepričani v to, da smo lahko tudi drugim všeč. Zato se najprej vprašamo, kaj nam na sebi NI všeč. Smo morda prepričani, da nismo prikupni? Dandanes lahko že s tem, da posvetimo nekaj pozornosti svojemu videzu, naredimo na sebi temeljito spremembo: uredimo frizuro, da bomo imeli moderno in svežo

pričesko, vedno sveže in dišeče lase; (za dekleta) poiščimo naraven make-up, ki bo valoriziral naše poteze – če same ne znamo, nam bo morda kaka prijateljica lahko pri tem pomagala (pa še srečna bo za to!); polagajmo več pozornosti oblekam, izbirajmo barve in kroje, ki nas valorizirajo (ali ki skrijejo kako našo šibko točko, to se da, verjemite!); drznimo si spremeniti svoj look, poiskati kaj zelo modernega, kaj zelo dekliško ali fantovsko prikupnega!

Delo na sebi bo trajalo kar nekaj časa, ne morete se preleviti iz grdega račka v sijajnega laboda v enem mahu. Vzemite si to kot nalogo, kot izziv, pa tudi kot neke vrste igro. Preizkušajte, eksperimentirajte ... presenetite sami sebe in bodite gotovi, da boste presenetili v pozitivnem smislu tudi druge! In kdo ve, morda bo prav to tisti prvi korak, po zaslugi katerega bo tudi vaš izbravec/ka na vas pogledal z drugačnimi očmi, morda bo opazil na vas kaj, česar prej ni. Morda se bo v njegovem/njenem pogledu prižgala prav tista lučka, ki vam bo – če nič drugega – dala poguma in zagona, da ste na pravi poti! Počutili se boste bolje ... in srečni (= Bakhita)!

Vaša starejša sestrica, Brina Bakhita
(lahko mi pišete na brinabakhita@gmail.com)

TINA SBARBARO – 3. NAGRADA ZA POEZIJO na literarnem natečaju SKK- MOSP 2016

Ime in priimek: **Tina Sbarbaro**

Doma sem ... : **s Padrič**

Obiskujem: **3. letnik gimnazije Poljane v Ljubljani, ker sem na enoletni izmenjavi**

Moja izvenšolska zanimanja: **ples, šivanje in slaščičarstvo**

Moja najljubša knjiga: **Un infedele in paradiso (An Infidel in Paradise, Susan J. Laidlaw)**

Ko bom »velika«, bom ... : **glede svoje prihodnosti še nisem čisto prepričana**

Pišem, ker ... : **pišem občasno, da se sprostim**

(pripravila Veronika Bordon)

3 LETA

Sedijo.

Vsi, kot da me ni.

Kličem, jočem, kričim.

Nihče se ne obrne,

Samo še ena beseda v meni:

DRUGAM!

5 LET

Ni mi vseh mrak,

mama;

mrak je tema,

mrak je mraz,

mrak je strah!

7 LET

Bereš, gledaš, molčiš,

vse okoli tebe se spreminja.

Strah.

Pišem in pišem,

list ostaja bel.

foto Veronika Piredda

»Kaj bo jutri,

mama?«

Vsi premišlujejo,

vsi buljijo v bel list.

Bela marjetica

na črnem grobu.

UTEMELJITEV KOMISIJE ZA 3. NAGRADO POEZIJE NA LITERARNEM NATEČAJU SLOVENSKEGA KULTURNEGA KLUBA za cikel pesmi 3 LETA, 5 LET, 7 LET avtorice Tine Sbarbaro:

»Lirski subjekt prehaja različne starostne stopnje otroštva ter izpoveduje svoje bojazni in strahove. Jezik je preprost, a besede so nosilke globokih pomenov.«